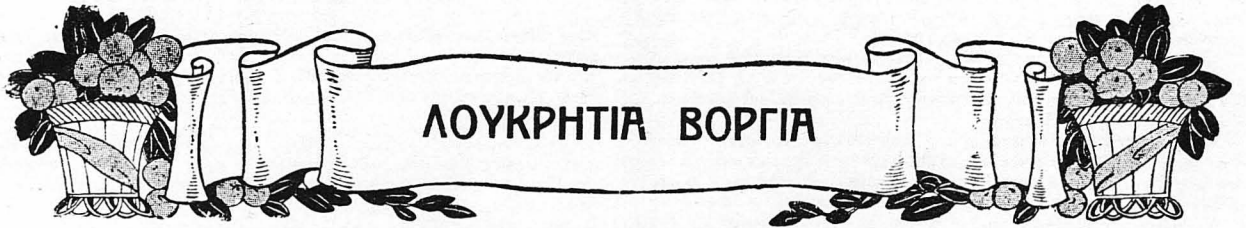

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, η Λουκρητία Βοργία είχε αγοράσει τρελλά τον τελευταίο καιρό τον νεαρό ευπατριώδη Φαρόζιο Βολιόνη. Ο αδελφός της Κάισαρ εξαγορεύθηκε μόλις τό ξυπασε και θέλησε να δολοφονήσει τον Βολιόνη. Έπεινέθη τότε η Λουκρητία, τον φοβέρεσε κ' έτσι τό κωκό προσέληθη προς στιγμήν. Ο Κάισαρ όμως δεν ξέχασε την εκδίκησή του και μία μέρα που ήταν κνήρη, έδωσε στο Βολιόνη να φάη μισό πορτοκάλι. Ο Βολιόνη τό έφαγε ανάπαυτος.

Φωνάξεσε όμως τί συνέβη κατόπιν; Μέσα σε πέντε λεπτά έπιασε τον νεαρό εύγενή μιά τόσο μεγάλη ζαλάδα, που αναγκάστηκε να ξεπλυθή στη γλήνη. Κι ο Κάισαρ, χωρίς ν' ανησυχήση καθόλου για την κατάσταση του συντρόφου του, συνέχισε άταραχος τό δρόμο του.

— Μά τί νάχω;... αναρωτιόταν ο δυστυχισμένος Βολιόνη, μή μπορούντας να εξήγηση την ξαφνική του αδιαθεσία.

Κι έπειδή αιδωνόταν πειά πόνοους δυνατούς και ύποφερε φριχτά, άρχισε να χτυπιέται άτελειομένα.

Σε λίγο έτιγχε να περνήη από τό μέρος που βρισκόταν ένας κνηρός, ο όποιος τον βρήκε να ξεψυχάη κάτω από τά δέντρα. Η Λουκρητία, άμα τό έμαθε, έβγαλε τά ξεφονητά.

— Έσύ τον έσκότωσες κακούργε! φώναξε στον αδελφό της, όταν συνατήθησαν στο σπίτι.

— Όχι, στο λόγο της τιμής μου... αινάντησε ο Κάισαρ.

Δέν ύπηρχε πρόγραμμα καμιά απόδειξη για την ένοχη του. Κανένας δέν είχε δει τον Κάισαρ να κωβεντιάξη στο δάσος με τό άναπατο θήμα του. Κι έτσι ο θάνατος άποδόθηκε σε... άπατήλξία και ή ύπόθεση άποσιωπήθηκε.

Η Λουκρητία όπότσο φάνηκε στην άοχη θυμαμένη με τον Κάισαρ, τον όποιο δέν ήθελε να συγχωρέση για τό κωκό που της έκανε. Όταν όμως κατόπι έπανελήθησαν στη Ρώμη ή πολιτόδουδες και πολιτόξουδες γιορτές του Βατικανού, δέν άρχισε να ξεγάζη τον άτυχο Βολιόνη.

Ο σύζυγος της Λουκρητίας Άλφόνσος δούξε ντε Μπαζίλια, άπήλανε αυτή την έποχη έξαφρητικών τιμών εκ μέρους του Πάπα και του δουκός ντε Βαλεντινού.

Ο Κάισαρ μάλιστα φερνόταν στο γαμπρό του σαν σε πραγματικό αδελφό του. Νύχτα και μέρα δέν τον άφανε καθόλου από κοντά του, τον έπιασε μαζί του όπου κ' άν πήγαινε, τον συναγωνίζόταν παντού, στις ήπποδρομίες, στις τανουμαχίες, στα τυχερά παιχνίδια.

Μιά μέρα, ο σύζυγος της Λουκρητίας είχε προσέληθει κ' επρόκειτο να δειπνήση στο Βατικανό. Ντύθηκε λοιπόν την ώραότερη στολή του και βγήκε κατά τις έξη από τά δωμάτιά του, για να περάση στο διαμέρισμα του Πάπα και πεθερού του.

Προχώρησε στο διάδρομο, μιά βρήκε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε, αλλά δέν του άνοιξαν. Κατέβηκε τότε μιά σκάλα, βγήκε στον κήπο και πήρε έναν σκοπεπτό δρόμο, που θα τον έβγαζε στα διαμερίσματα του Πάπα.

Μόλις όμως έβγαλε τό πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι, προσεβλήθη έξ άπροόπτου από ένα στίγος μανωμένου δολοφόνου. Μπρος στον κίνδυνο που τον άπειλούσε, έπεχείρησε να ξεφουλίξη, αλλά πρώτου τό κωροθώσει, δέχτηκε δυό χτυπήματα με λόγγη, ένα άλλο με ξίφος και τρεις—τέσσερες μαχαμίες, στους ώμους, στο στήθος, στο κεφάλι και στα πόδια.

Έν τούτοις ο δούξ δέν άπέθανε εκείνη τη νύχτα άπ' τις πληγές του. Οι Βοργία τον μετέφεραν καταματωμένον στο κρεβάτι του και τον έσπαραγγάλισαν την ακόλουθη βραδειά!...

Κι έτσι, ή Λουκρητία άπόμεινε χήρα για τρίτη φορά....

Μετά έξη μήνες όμως ή ώραία κ' επαικίνδηη χήρα παντρεύτηκε

τον Άλφόνσο ντ' Έστ, γιού του δουκός της Φερράρας. Βρισκόταν μάλιστα στη Φερράρα μαζί με τον σύζυγό της, όταν έμαθε, στις 18 Αυγούστου 1503, τον ξαφνικό θάνατο του πατέρα της.

Θέλετε τώρα να μάθετε πώς πέθανε ο Πάπας Άλέξανδρος ΣΤ'; Άκούστε....

Ο Κάισαρ, ο άπαισιος άδειοκτόνος και άντάξιος διάδοχος του πατέρα του, διέθετε τον περισσότερο καιρό του σε διασκεδάσεις και γιορτές, ή όποιες άπατοσαν πολλά έξοδα. Έτσι ή δαπάνες, στις όποιες ύποβαλλόταν ο Κάισαρ Βοργίας, ύπερτερούσαν πάντοτε τά εισοδήματά του.

Έπειδή λοιπόν δέν μπορούσε να περιορίση τά έξοδά του, για να τά βγάλη πέρα, σκέφτηκε να δολοφονήση δυό—τρεις πλουσίους καρδινάλιους άπ' αυτούς που άποτελούσαν τό Μυστικισμοσύβουλό της Άγίας Έδρας. Μεταξύ των ύπορηγίων θιμάτων του συμπεριλαμβανόταν και ο καρδινάλιος Κορνέτο, την μεγάλη περιουσία του όποιου κληρονομώσε μετά τό θάνατό του ο δολοφόνος.

Για να πετύχη τό σκοπό του, ο Κάισαρ παρήθεσε ένα πλουσιώτατο γέιμα, στο όποιο προσκάλεσε τον καρδινάλιο μαζί με τους φίλους του και στο όποιο περιεφρακόταν φουσιά και ο Άλέξανδρος ΣΤ'.

Πρωτου καθήσουν οι προσκαλεσμένοι στο τραπέζι, ο Κάισαρ έδωσε στον έμπιστο οίνοχό του δυό μπουκαλίες με κρασί και τό παράγγειλε να μην κεράζη άπ' αυτές, παρό όταν θα τον έδιείταξε ο ίδιος και στα πρόσωπα που θα του ύπεδεικνυε.

Έπειδή όμως δέν είχε γίνει καλή συνεννόηση μεταξύ τους, ο οίνοχός έκοψε λάθος και αντί να δώση από τό δηλητηριασμένο κρασί σε δυό άπ' τους πλουσιωτέρους συνδαιτημόναους και στον καρδινάλιο Κορνέτο, κέρασε μ' αυτό τον Πάπα και τον ίδιο τον κήρο του.

Ο Άλέξανδρος ΣΤ' κατελήφησε σε λίγο από τρεμερούς πόνοους και πέθανε έπειτ' από μερικές ώρες μέσα σε φριχτούς σπασμούς και σφαιδαρωμούς. Ο Κάισαρ όμως—άν πιστέφομε τον σύγχρονο ιστορικό, που μιάς δίνει τίς περισσότερες άπ' αυτές τίς πληροφορίες—την έγγλίτωσε, γιατί διάταξε να τον κλείσουν στην... κωλιά ενός σφαγμένου μουλαριού—άντιραμαίου κατά του άρσενικού, που για πρώτη φορά άπανάντα στα χρονικά των δηλητηριάσεων.

Τό τέλος του Κάισαρος, άντίθετα με την έξερνήη και βδελυρή ζωή του, ύπήρξε όραιο και σκεδόν ήρωικό. Σκοτώθηκε, πολεμώντας με άπαράλληλη άνδρεία μπρος στο κώπερο της Βιάννας, κατά του πρωτοστάτου της Κασπαλίας.

Όσο για τη Λουκρητία, αυτή έζησε περισσότερο άπ' όλους τους οίκείους της. Έξωολοιούσε να παραιμένη στη Φερράρα και να διατηρή τίς πάληές της συνήθειες.

Ένας άπ' τους φίλους της Λουκρητίας στην τελευταία της περιόδο, ήταν κ' ο Πέτρος Βέμμα, φίλος σκεδόν του ποιητού Άριόστου και ποιητής ο ίδιος άξιόλογος, ο όποιος άργότερα ακολούθησε τό εκκλησιαστικό στάδιο και ένέκμησε στη μελέτη των Άγιών Γραφών.

Καθώς φάνεται από τά γράμματά της που διασωθήκαν, ή Λουκρητία τον άγατούσε θερμά. Η κόρη του Άλέξανδρου ΣΤ' δέν ήταν πειά νέα, είχε πατήσε τά πενήνητα κ' έβλεπε τη νεότηη και τη ζωή της να φεύγη. Γι' αυτό προσπατούσε να τη συγχαρήση όπως—όπως, άκόμα και με άυπαλάτες. ***

Πρωτου ή Ρόζα Βανόσα, ή μητέρα της, ύποκίψει στο μουραίο, ή Λουκρητία την εξανάγκασε να της άποκαλήη σε ποιά μέρος βρισκόταν ή κόρη της, την όποια είχε άποκτήσει πρό του γάμου της και την όποια οι γονείς της είχαν έξαφανείσει.

Έτσι έμαθε ή Λουκρητία, ότι την κόρη της την είχε μεγαλώσει μιά οίκογένεια τιμίον χωρικών της Ίταλίας, ότι λεγόταν Ίουλία κ' ότι ήταν όραία και καλή κατέλλα, καθώς όμολογούσαν όλοι, όσοι

— Έσύ τον σκότωσες, κακούργε!... φώναξε ή Λουκρητία στον αδελφό της.

την ἕξεραν.

"Υστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια, ἡ Λουκρητία θέλησε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς καὶ μὲ τὴν πρόφρασι, ὅτι θὰ ταξίδευε στὴ Βενετία, πῆρε ἕναν ἀκόλουθο καὶ διὰ ἡμέρας γιὰ συνοδεία τῆς καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Βόλκα, τὸ χωριὸ ποὺ ἔμειναν οἱ θετοὶ γονεῖς τῆς 'Ιουλίτας.

"Ἐφτάσε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ νύχτωνε καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ μάλῃ τὴν κατοικία τῶν Ματζιτέλλι, τῶν ἀγαθῶν χωρῶν ποὺ εἶχαν ἀναθεῖναι τὴν 'Ιουλίτα. Μόλις ἔλαβε τὴν πληροφορία ποὺ ἔπαιρσε, παρέλαβε τοὺς συνοδοὺς τῆς καὶ διευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸ σπίτι τῶν Ματζιτέλλι ἦταν τὸ καλύτερο τοῦ χωριοῦ, γιὰτὶ ἡ Βανόσσα εἶχε δαίτυει ἀρετὰ γενναῖοδοξη πρὸς τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἀφοσιωθεῖ στὴν ἀνατροφή τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Μπαίνοντας ὁμοῦ ἡ Λουκρητία μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ, παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴ βαθεῖα θλίψη καὶ τὸ μαῦρος πένθος ποὺ φανέρωναν τὰ πρόσωπα τῶν γηραιῶν ἐνοίκων του. 'Η οἰκοδόστονα μάλιστα φαινόταν ἐντέλως συντριμμένη.

"Ὅταν ἡ γρηὺ εἶδε τὴν ξένη, μόλις μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσι τῆς καὶ νὰ ὑποκλιθῇ μπροστὰ τῆς. 'Ὁ ἄντρας τῆς ὁμοῦ, λιγώτερο καταβεβλημένος, ρώτησε τὴν ἐπισκέπτρια τί ἐπαθμοῦσε.

— Ἐλμα στις προσταγές σας, τῆς εἶπε, Σὲ τί μποροῦ νὰ σὰς φανῶ χρῆσιμος;

'Ἡ Λουκρητία δίσταζε. "Ἦθελε νὰ μάλῃ, ἀλλὰ ἔνοιωσε κατὰ τὴν σφίγγη τὴν καρδιά. Κάποιο θλιβερὸ προαίσθημα τὴν ἐθασάωνε. "Ἐπὶ τέλους ρώτησε:

— Ἐσεῖς εἶστε ὁ 'Ἰωσήφ καὶ ἡ Λιζατερίνη Ματζιτέλλι;...

— Μάλιστα, κυρία.

— Σὲ σὰς ἐμπιστεύτηκε ποὺ δευχοτὸ ἐτὼν κόπο γυναικα ἕνα κοριτσάκι, ὀνομαζόμενο 'Ιουλίτα;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπὸν... τραύλισε ἡ Λουκρητία, θὰ ἤθελα ποῦ νὰ ἰδοῦ αὐτὴ τὴ μικρῇ.... Ποῦ εἶνε;...

— Μὰς ρωτᾶτε ποῦ εἶνε; τῆς ἀπάντησαν μὲ λυγμοὺς οἱ φτωχοὶ γέροι. "Ἄχ, ναί!... Ποῦ εἶνε ἡ 'Ιουλίτα μας; Ποῦ εἶνε αὐτὴ ποὺ τὴν ἀγαπούσαμε σὴν κόρη μας; Πῆρε μὲν ἐσεῖς, ἀρχόντισσα, ποῦ εἶνε;...

"Ἄχ, κυρία μου!... Εἶνε ἐκεῖ... στὴν ἐκκλησία... κάτω ἀπ' τὴν γούνα πέτρα... μ' ἕναν ξύλινο σταυρὸ ἀπὸ πάνω.... Βρίσκεται ἐκεῖ τρεῖς μέρες τώρα....

— Πέθανε! τραύλισε ἡ Λουκρητία.

'Ἡ φτωγὴ χωρική δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ κλάματά τῆς.

— Μάλιστα, κυρία... ἀποκρίθηκε. 'Ἡ μικρὴ μου ἀγαπημένη πέθανε.... Πέθανε ξαφνικά.... τὴν περασμένη Πέμπτη... στὶς ἐννὴά τὸ βράδυ.... Σε ψήχισε, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ τὴν προστατεύσῃ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε τὴ βραδυνὴ προσευχὴ τῆς....

— Τὴν περασμένη Πέμπτη... στὶς ἐννὴά τὸ βράδυ... μοιροῦντοσε ἀνατριχιάζοντας ἡ Λουκρητία. Θυμίσταν καλὰ πὸς ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ βραδεῖα εἶχε ἀποφασίσει νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς καὶ ἡ συμπτώσις αὐτὴ τὴν ἀναστήτανε.... "Ἐβλεπε σ' αὐτὴ τὴ Θεῖα δίκη....

'Ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ, γιὰ νὰ μὴ μολῶνῃ μὲ τὰ χάρδια τῆς τὸ ἄθωο αὐτὸ πλάσμα, ποὺ πέταξε στοὺς κόλπους τοῦ 'Υψίστου, πᾶνωγο καὶ ἄνωγο....

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε κατὰ δικό τῆς; ψιθύρισε ἡ Λουκρητία. Ἐγνώρικα τῆ... μητέρα τῆς....

Οἱ γέροι τῆς ἔδωσαν τότε διὰ σταυροὺς ἀπὸ φίλιπποι, ποὺ τοὺς φοροῦσε πάντα ἡ πεθαμένη.

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ἡ δύστυχη μητέρα καὶ, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἄλλο, ἔφυγε, ἀφίροντας ἑλάνω στὸ τραπέζι τὸ βολάντιο τῆς.

Κατόπιν, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐπισκεφτῇ τὸν τάφο τῆς κόρης τῆς, συντριμμένη καὶ ἐκμηδενισμένη, καθάλλησε τ' ἄλογό τῆς κα' ἔφυγε καλπάζοντας.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε κα' εἶχε τὴν ἐντύπωση ποὺ τὴν κινήνοσε τὸ φάντασμα τῆς νεκρῆς ποὺ τῆς φώναζε:

— Στάσου!... Ποῦ πᾶς;... Στάσου, κακοῦργα!... Στάσου, ἀσπλαχνή!... Στάσου, φόνισσα!...

Καὶ ἡ Λουκρητία ἔτρεχε, ἔτρεχε ὀλοένα, ἐνὸς τὰ μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα κα' ἔβλεπαν τὰ πάντα μπρὸς τῆς σκετασμένα ἀπ' τὴν πυκνὴ κατακαυμά....

'Ἡ Λουκρητία Βοργία πέθανε στὰ 1516.

Ἐλάνω στὸν τάφο τῆς ὑπάρχει τὸ ἀκόλουθο ἐπιτύμβιο:

"Σ' ἀπὸν τὸν τάφο ἀναπαύεται ἡ Λουκρητία, κόρη τοῦ Πάπα 'Αλεξάνδρου ΣΤ'".

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

(Ανέκδοτα)

Κάθε πρωὶ ποὺ ἀνοίγεις τὸ παράθυρο Ἐρχονται τὰ πουλάκια τοῦ Θεοῦ Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ πονετικὸ χερσὶ σου Τρῶνε τοὺς σπόρους τοῦ χρυσοῦ σταριῶ.

Ποτὲ ἄς μὴν κλείσει τὸ καλὸ παράθυρο! Ποτὲ ἄς μὴ λείπει τὸ μικρὸ σου χέρι! Γιατὶ ὀλοένα τὰ πουλάκια φέρχονται... Μὰ κα' ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ὀλα τὰ ξέρει,

"Ὅλα τὰ ξέρει, ἀλήθεια, καὶ τὰ δύναται. Ἄς βγάξει ἀπ' τὰ χερσὶ τὸ χέρι νέφη Κιὰ κάθε αἰγὴ τὴν πρόσχαρη ψυχοῦλα σου Μὲ τ' οὐρανοῦ τοὺς ἀπόρους ἄς τὴν τρέφει!

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΣΟΥ

Τὸ λουλούδι ποὺ μοῦ χάρισες Χτές τὸ βράδυ ἀδέλφρά σου

Πάνω ἀπ' τὸ δικό του τ' ἄρωμα Εἶχε λάσει τ' ἄρωμά σου.

Ἐμύξαν τὰ δυὸ του ἄρώματα Κιὰ δὲν ἕξερα ποῦ ἀπ' τ' ἄλλο Ἦταν τὸ μεθυστικώτερο Κι' ἦταν τὸ ποῦ μεγάλω!

Τ' ἄρωμα, ποὺ ἡ φύση τῶδεκε Μὲς' στὴν λουλουδιὸν τὸ πλῆθος— Τ' ἄρωμα, ποὺ ἐσὺ τοῦ χάρισες, Ἀνομιλώντας τὸ στὸ στήθος.—

Τὸ λουλούδι σου μικράθηκε... Μὰ τὸ φίλαξα, χρυσὴ μου, Τρίτο κα' ὀμωρότερο ἄρωμα Νὰ τοῦ δώσ' ἡ θύμησί μου!

ΑΝ ΟΜΩΣ...

"Ἐκλαφες κάποιο βράδυ μυστικὰ Γιατὶ δὲ μ' εἶχες, προτοῦ φύγω, ἀφήσει Νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη τὰ γλυκά, Τὰ χεῖλη, πῶχει ὁ ἔρωτας ἀνθίσει.

"Ἐκλαφες ἄλλο βράδυ μυστικὰ Γιατὶ μ' εἶχες ἀφήσει νὰ φιλήσω Νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη τὰ γλυκά Πρὶν ὀλη τὴν καρδιά μου σοῦ χάρισω.

Μ' αὐτὸ δὲν τῶρχει σπῆ μόνω ἐσὺ! "Ὅλοι ὄσοι πέφτουν ἀπὸ ἔρωτα τὸ βροχὴ Μὲ τὴν ἰδια εὐχολία τὴν περυσὴ Κλαῖνε πότε γιὰ τὸ ναί, πότε γιὰ τ' ὄχι....

"Ἄν ὅμοις ἀπὸ ἀγάτη λαχταρᾶς Θὰ σ' εὐτυχίζω καὶ τὰ δυὸ ἀνάμα Κιὰ τὸ γλυκὸ τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς Κιὰ τὸ πικρὸ—πικρὸ τῆς θλίψης γλάμα.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Τὰ προτερήματα τοῦ ἀνδρὸς σπάνια ἀποντώνται στὶς γυναῖκες. Ἄλλὰ καὶ ἡ χάρις τῆς γυναίκας ποτὲ δὲν βρῖσκονται στοὺς ἀνδρες.

—Ἡ φίλια τῶν γυναικῶν εἶνε συχνὰ ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους.

—Ἡ φύσι δίνει στὴ γυναῖκα ἄλλοτε δύναμι ποὺ τὴν βοηθεῖ νὰ ὑπογένη καὶ ἄλλοτε ἀδυναμία ποὺ τὴν κάνει κατρωμένη.

—Τὸ ἐνοστιμὸ τῶν γυναικῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴ διορατικὸτητα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

—Ἡ ἀντίστασις ἀνάγει πάντα στὴ γυναῖκα τὸν πόθο νὰ κερῆσῃ.

—Ἡ γυναῖκες εὐχαριστοῦνται τρεμερὰ νὰ ταπεινῶνουν τοὺς ἀνδρες ποὺ ἔχουν δῆθεν χαλιώδην θέλησι.

—Ἡ γυναῖκα ὄσο κα' ἂν ἔχει ἀδύνατη μνήμη, θυμάται πάντα σ' ὀλη τῆς τὴ ζωὴ καθεὶ ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ αἰσθηματά τῆς.

—Ἡ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲχρις ὅτου πεθαῖνον ἢ παρηγορηθοῦν.

